

TANYA STEWNEROVÁ

Alea
dívká moře
Poselství
deště

FRAGMENT

Alea – dívka moře: Poselství deště

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tanya Stewnerová
Alea – dívka moře: Poselství deště – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

U **Tanyi Stewnerové** to s knihami nebyla láska na první pohled. Poté, co jí její učitelka na základní škole řekla, že se pravděpodobně nikdy nenaučí správně číst a psát, objevila svou vášeň pro psaní relativně pozdě, někdy kolem desátého roku života. Ale od tohoto okamžiku se z ní začaly příběhy jen sypat. Tanya Stewnerová, narozena 1974, studovala literární vědu a pracovala mnoho let jako překladatelka a lektorka. Mezitím se ale také naplno věnovala spisovatelství. Její dětská série o Lili Větroplašce a trilogie o elfech se staly bestsellery nejenom v Německu, ale i mnoha jiných zemích.

TANYA STEWNEROVÁ

*Alea
dívkamore*

*Poselství
deště*

FRAGMENT

Obsah

Klabauterman	9
Bezvětrí	21
Společný výlet	31
Suun Amuun	42
Wribelové	49
Za písničku	59
Kotva v bouři	71
Slova Elvariona	84
Siska	93
Dračí srdce	102
Volání velryb	116
Tkanička dobré nálady	126
Havianané a Sentrosové	142
Vír	157
Mrtvá zóna	163
Cassaras	175

McDonnahall	184
Kluk ulice	190
Tessino tajemství	201
Co vypráví déšť	216
Dvanáct magických bytostí	224
Říční katastrofa	236
Z mlhy	248
Nelani	254
Nejlepší okamžik	271
Velrybí Poutnice	280
Písčítý val	288
Vítejte na Crucis	299
Mořští lidé	308
Náladový obraz	319
Kozoroh	332
Nepříjemné mrazení	348
Brighton	357
Píseň Tasfarů	373
Létavice	382
Armáda vodních skřítků	397
Půlnoc	404
Kufr	416
Žij blaze	426

Když si velryba Aley všimla, zakřičela tak, že to pronikalo až do morku kostí. Alea okamžitě poznala, že se jedná o starší zvíře. Možná se ještě v minulosti setkala s velrybami Poutníky. Zdálo se, jako kdyby chtěla Alee říct něco konkrétního.

Vtom Alea zaslechla zvuk motoru. Ztuhla. Jachta byla skoro tady.

Lennox už měl v ruce nůž. Rozřezat síť bylo ale těžké a musel vynaložit všechnu svoji sílu.

Velká jachta se stále přibližovala. Alea ucítila blížící se vlnu od lodi. Jak věděla, za chvíli zesílí spodní vír. Pokud by se do něj chytili a stáhlo je to pod trup lodi, mohli by se dostat do akutního ohrožení života...

A velryba také. Jachta by ji zabila.

Burácení motoru bylo stále silnější. Alea již ve vodě slyšela i dunění hudby.

Lennox to dokázal! Velryba se několika prudkými pohyby vysvobodila a uháněla pryč...

Klabauterman

Alea stála na přídi lodi a dívala se na šedivé moře, které se před ní rozprostíralo jako zestárlý vybledlý koberec. Třpytivé barvy, které by velrybí Poutnice jako Alea za normálních okolností ve vodě viděla, byly pryč, vyhnány a zničeny ropou, která unikla z norské ropné plošiny. *Crucis* se sice nacházela na kanálu v Belgii – stovky námořních mil od Norska, ale následky ropného moru sahaly až sem.

Alea si povzdychla. Moře je tak citlivé! A je nutné ho chránit. Pro ni, jednu z posledních dcer moře, bylo zcela jasné, že voda má svoji vlastní duši a ducha. Je v každé maličkaté kapičce, od nejmenšího potůčku až ke gigantickému oceánu. Každý, kdo vodě škodí, dělá to samé, jako kdyby na souši ublížil zvířeti nebo stromu. Nad tím se ale provozatelé ropné plošiny zjevně vůbec nezamýšleli, své vlastní zájmy bezohledně nadřadili dobru moře. Jiní lidé poškozují oceány dokonce zcela záměrně...

Alea si zimomřivě stáhla kšilt čepice více do obličejce, jako kdyby ji to mohlo ochránit před přílivem dalších

myšlenek. Alea neustále o něčem přemýšlela, momentálně samozřejmě především o muži, který vydělal celé jmění tím, že do moře ilegálně vykládal odpad – o doktoru jménem Aquilius Orion. S armádou grecerů zcela bez zábran zamořoval celé vodstvo. A to byl přitom sám napůl mořský člověk!

Alea nakrčila čelo. Možná člověk necítí automaticky zodpovědnost za ochranu moří jenom proto, že je mořský člověk. Suchozemci se také nutně necítí být zodpovědní za rostliny, lesy a zvířata na souši. Co ale potom dělá mořského člověka mořským člověkem? To Alea nevěděla.

Tolik toho o svém lidu nevěděla! Existuje ale někdo, kdo jí to bude moci všechno vysvětlit: Nelani. Alee přelétl přes tvář letmý úsměv. Stále ještě nemohla uvěřit tomu, že její biologická matka žije a že ji skutečně našla.

Rychle si posunula čepici trochu z obličeje, aby měla lepší výhled na moře. Dnes viděla samé hladké vlnky bez hřebínků z pěny. Alea doufala, že by na této nevýrazné vodní hladině poutnickou zprávu od Nelani okamžitě zpozorovala. Již od včerejška ji soustředěně vyhlíží, protože *Crucis* byla maskovaná a nalézt ji dokázaly pouze hledačky Týnky. Pro ostatní magické bytosti a magické zprávy byla loď stejně tak neviditelná jako pro suchozemce. Pomyšlení, že by se zpráva od její matky mohla ztratit, bylo pro Aleu téměř nesnesitelné.

Teprve včera se v Bruggách s Nelani poprvé setkala a hned ji zase na útěku před Orionem a jeho muži

ztratila. Zvládly si ale domluvit místo setkání: Oye-Plage na severu Francie, pláž, která je při dobrém větru vzdálena od Brugg pouhý den. Problém ale spočíval právě v tom, že vítr utichl a zjevně se rozhodl dát si pauzu. *Crucis* se téměř nehýbala z místa.

Alea si znovu povzdychla a dumala dále. Nejraději by dala také vědět Keblarrovi, svému otci, že Nelani stále žije. Neměla ale ani to nejmenší tušení, kam se po jejich útěku z vily Konungur schoval. Možná do toho islandského města s komplikovaným názvem? Mohly by ho společně s Nelani najít?

Alea sklopila zrak. Možná to nebyl dobrý nápad oddávat se snění, že se jednoho dne zase všichni setkají – Nelani, Keblarr, ona sama... a Anthea. Aleu okamžitě zamrazilo po celém těle, jako pokaždé, když pomyslela na své dvojče. Rychle vytáhla z kapsy magický kámen s fotografií, na které byly Anthea a ona sama jako dvě plavající miminka. Bylo nemožné od sebe dvě vyobrazené děti odlišit. Byly v podstatě identické.

Jednovaječná dvojčata. Alea opatrně přejela prstem přes oba obličejy. Jestlipak Anthea přemýšlela a cítila podobně jako ona? U jednovaječných dvojčat se to přece stává často. Kdyby tak mohla najít i svoji sestru!

Alea se sklesle zadívala opět na moře a poddala se svým myšlenkám. Třeba bude Nelani vědět, kde Anthea je.

Když se Alea chtěla znovu podívat na fotografii na kameni, byl kámen najednou pryč. Překvapeně hleděla na

svoji ruku. Kde ten kámen je? Spadl jí? Rozhlédla se kolem sebe a objevila ho na krabici pár metrů od sebe. Překvapeně nakrčila obočí. Jak se tam jenom dostal?

Alea zalapala po dechu. Vedle kamene ležela její neoblíbenější blankytně modrá čepice! Ta, kterou měla ještě před chvílí na hlavě! Zvedla ruku. Opravdu. Na hlavě teď rozhodně čepici neměla. Alea si přitom vůbec nevšimla, že by jí čepice ulétla! Ale ne, to přece není možné. Vždyť panuje absolutní bezvětří. Navíc by se čepice sama od sebe neusadila na krabici přesně vedle kamene s fotografií. Co se to tady děje?

S největší opatrností došla Alea ke svým věcem. Přitom si všimla, že je hned vedle krabice velká hromada písku, ze které se ozývá zvláštní zvuk. Dala hlavu na stranu a naslouchala. Znělo to jako nářek strašidla, které se ze všech sil snaží, aby znělo strašně nepříjemně. Vzápětí se začala hromada pohybovat! Vzedmuly se z ní písčité vlny a postupně se zformovaly do děsivé grimasy.

V Alee však tento obličej žádný děs nevyvolával. Místo toho zkrížila ruce na prsou a zvolala: „Ahoj!“

Hromada písku ztuhla.

Alea se pousmála. „To vůbec nebylo špatné, skřítku!“ řekla. „Já ti na to ale ani přesto neskočím.“

Hromada písku se ani nepohnula. Hrozivý obličej vypadal, jako by se rozmýšlel, jak zareagovat.

„Tak vylez,“ navrhla Alea. „Zbytek svého děsivého představení si můžeš ušetřit.“

Obličej se otrásl a Alea slyšela, jak to v hromadě písku skřípe a škrábe a potom z ní vykoukla hlava. Malá, s bambulovitým nosem, pomačkaná a ostře žlutá.

„Ty jsi dívka moře?“ podivil se skřítek. „Ty už přece nejsou...“ Nakrčil svůj tlustoučkový nos. „Do písku ještě jednou!“

Alea se zasmála, ale potom si všimla, že skřítkovi moc do smíchu není. Působil spíše našťavaně. „Dvakrát do písku ještě jednou!“ zaklel a vyhrabal se z písku. Potom si oprskle poklepal na kulaté břicho. „Já jsem McDonnahall. Nejlepší Klabauterman na světě!“

„McDonnahall?“ Alea se málem znovu zasmála, ale nakonec se včas ovládla. „Je hezké, že se poznáváme,“ řekla přívětivě. „Jak jsi našel naši zamaskovanou loď?“

Skřítek si dal ruce v bok. „Jste fakt hlasití!“ vykřikl. „Všechn ten zpěv, smích a dohady jsou z lodi slyšet až do Suun Amuunu! Plaval jsem prostě jenom za zvukem, až jsem hlavou narazil do trupu lodi. Spousta ropušnic nalepených na lodi, to je sice dost neobvyklé, ale říkal jsem si, že se asi staří zahalovači rozhodli trochu si vystřelit ze suchozemců. No ale to se od nich vlastně nedá čekat.“ Nakrčil svůj již tak dost pomačkaný obličej. „Každopádně jsem měl s touhle lodí velké plány – neskutečně promyšlené drsné vtípky, kvůli kterým by posádka nezamhouřila oka celé noci. Něco takového ještě nezažili!“ Zablýsklo se mu v očích, ale jenom velmi krátce, hned se zase přizpůsobily zbytku jeho obličejce. „A teď na to

všechno můžu zapomenout. Třikrát do písku ještě jednou!“ láteřil. Potom ho zjevně něco napadlo. „Ty, řekni, co tady vy mořské děti vůbec děláte? Když jste měli to štěstí a přežili jste virus, musíte být padlí na hlavu, že jste na lodi! Tady je přece všude kolem vás voda!“ Doširoka rozpráhl ruce a mával s nimi, aby dal Alee jasně najevo, kde všude ta voda je – pro případ, že by si toho ještě ne všimla.

Tentokrát se Alea nezasmála. Virus byl všechno ostatní, ale rozhodně ne k smíchu. Před jedenácti lety téměř vyhubil celé mořské lidstvo. Je pouze málo přeživších a ti se musejí bezpodmínečně nutně vyhýbat studené vodě. Virus se ve vodě stále ještě nachází a je škodlivější než kdy jindy.

Alea chtěla právě McDonnahallovi vysvětlit, že je vůči viru imunní, a může se tedy v moři pohybovat, aniž by jí to nějak ublížilo. To už se ale ostře žlutý skřítek s nádkami protáhl kolem ní a mířil pryč.

„Teď musím začít na nějaké jiné lodi ještě jednou úplně od začátku,“ brblal si sám pro sebe. „Stálo mě to celé ráno, než jsem připravil svoji neuvěřitelnou půlnoční show. Já toho totiž dokážu mnohem víc než jenom malovat obrazy do písku! Teď je to ale všechno na houby.“ Doskákal k zábradlí, a aniž by se rozloučil, skočil do vln.

Alea ho pozorovala s nakloněnou hlavou. Měla vodní skřítky ráda. Ostatní magické kmeny o nich ale bohužel často neměly příliš dobré mínění a nebraly je vážně.

Všichni skřítci, které Alea poznala, byli přítom skuteční hrdinové.

Když si znovu nasadila svoji oblíbenou blankytně modrou čepici a do kapsy zastrčila kámen s fotografií, někdo právě vyšel po schodech z podpalubí. Když si Alea všimla, že je to Lennox, poskočilo jí srdce. Lennox Scorpio, bojovník zapomnění, osobní strážce a přítel. *Boyfriend*. Alea byla do tohoto bojovníka zamilovaná až po uši a byla osudu nekonečně vděčná, že je svedl dohromady. S úsměvem k němu vzhlédla. Svýma azurově modrýma očima jí úsměv oplatil. Tmavé vlasy mu padaly až do čela. Když viděla, jak Lennox nenuceným pohybem odhodil lano do rohu, což mu jenom zvýraznilo svaly na pažích, začalo jí srdce tlouct ještě rychleji.

Aleu rozbolel obličej, takže si uvědomila, jak široce se na Lennoxu usmívá. Musela se zasmát nahlas.

To už byl Lennox u ní a pozdravil ji letným polibkem. Alea si malinko povzdychla. Bez ohledu na to, jak krátký to byl polibek, Lennox vždy, když ji líbal, zavíral oči. Kdyby tak jenom měli více příležitostí být na téhle malé lodi občas sami a nerušení! Potom by ty polibky byly třeba častěji i o něco delší.

Ozval se dusot. Vzápětí dveřmi vtrhl na palubu nejmladší člen Alfa cru. Samuel Draco. Nejlepší dobrodruh, strážce pokladu, dračí srdce a filosof. Tak jako často byl i teď bosý a na sobě měl staré tričko s nápisem *Z cesty, musím tančit!* a na hlavě černý cylindr. „Přicházím!“

oznámil v běhu – tedy spíše během hopsání, protože tak vlastně jeho chůze vypadala. Prudce se zastavil před Aleou a elegantním pohybem smekl klobouk. „Samuel Draco – protože je život těžký, nezbyvá než chodit pěšky.“ Sammy miloval pompézní a velkolepé příchody a využil každé situace, kdy mohl ze zcela běžného okamžiku udělat něco speciálního.

Alea na něm právě tohle milovala. Spontánně si ho k sobě přitáhla a objala ho. Sammy pro ni během několika posledních týdnů představoval velkou útěchu, a to přestože mu bylo teprve devět let. Vždycky se mu ale podařilo někde vydolovat optimismus a naději – a hlavně na všem viděl jenom to dobré. Pokud se nakonec něco ukázalo být přece jenom špatné, rychle se s tím se smíchem vypořádal a odsunul to stranou. Alea sice věděla, že i Sammy má čas od času temné chvílky, ale nenechával se jimi udolat a vždy našel cestu zpět ke svému bezbřehému entusiasmu, který kolem sebe šířil.

Sammy byl mazel, takže rád Aleino objetí opětoval a předl přitom jako kočka. Když dopředl, zeptal se: „Kde je Scorpio?“

„Jsem tady,“ odpověděl Lennox, který stál hned vedle Aley. Jakmile promluvil, stal se pro Sammyho viditelným. Pokud na sebe Oblivioni nějak vědomě neupozornili nebo to za ně neudělal někdo jiný, suchozemci je většinou přehlíželi. Lennox byl Oblivion. Alespoň tedy poloviční.

„Scorpio, tohle je tedy fakt tvůj nejlepší trik, ty fantóme!“ praštil ho Sammy pěstí do ramene. „Když jste hráli na schovku, musel jsi vždycky vyhrát!“

Lennox lehce pokrčil rameny. „Se mnou si dřív nikdo nehrál...“

Sammy a Alea věděli, jak těžké bylo Lennoxovo dětství. Sammy ale jenom řekl: „Kdyby s tebou býval někdo hrál na schovávanou, byl bys býval neporazitelný, to je jasné.“ A bez jakéhokoliv přechodu dodal: „Musíme si o něčem promluvit.“

„O čem?“ zeptal se Lennox trochu znepokojeně.

Alea nic neříkala, protože si v koutcích Sammových úst všimla náznaku lišáckého úsměvu a tušila, že jim ten malý chytrolín nechce sdělit nic znepokojivého.

Sammy nasadil vylekaný obličej. „Benovy vlasy jsou dnes děsné. Nic ale neříkejte, až ho uvidíte, jasné?“

Alea s Lennoxem vážně přikývli.

Jako na povel vyšel právě v ten okamžik Ben z podpalubí. Benjamin Libra byl kapitánem Alfa cru, velmi zodpovědným, s citem pro svoji posádku, s bohatými vědomostmi o větru, počasí a o světě – a s ulízanými vlasy.

Alea se podivila. Ben měl normálně nejvíce hustý účes z nich všech!

„Jsou moc dlouhé!“ zvolal Sammy, který ten pohled zjevně nemohl snést, a byl tedy tím, kdo mlčení, které sám vyhlásil, porušil.

Ben vypadal zmateně. „Kdo je moc dlouhý?“

„Musím ti ostříhat vlasy, a to hned!“ uháněl Sammy do podpalubí. Ani ne za deset vteřin byl zpátky s nůžkami. „Sednout!“ poručil svému velkému bratrovi. Ten se poddal osudu a usadil se na srolovaném laně.

Sammy Bena třikrát s kritickým pohledem obkroužil a potom začal stříhat. Konečky vlasů létaly vzduchem a Alee již bylo jasné, odkud se Benův ležerní střih bere.

Lennox překvapeně řekl: „My máme na palubě kadeřníka!“

„Já jsem umělec,“ opravil ho Sammy, zatímco soustředěně pracoval na svém uměleckém díle. O několik minut později byl hotový. Benův rockový účes se tyčil v celé své kráse a lesku do výšky.

Sammy spokojeně přikyvoval. „Teď už zase můžeš mezi lidi, bratříčku.“

„Okouzující!“ ozval se hlas s francouzským přízvukem. Pátý člen Alfa cru právě přišel z kapitánského můstku. Byla to Tess Taurus. Fenomenální rockový hlas, spolehlivý středobod každodenního života na *Crucis*, loajální kamarádka a trochu vznětlivá holka. Tess měla dopolední službu u kormidla. „Vypadáš jako z plakátu,“ dobírala si Bena. Ten ji lehce odstrčil stranou a Tess předstírala, že se kroutí bolestí.

„Nemůžu za to, že jsem nejkrásnější na palubě,“ vrátil jí to Ben.

„Nesmysl!“ zvolal Sammy. „Nejkrásnější je Scorpio!“

„Ne, Alea!“ vyhrkla Tess a ztuhla. Potom se rychle chopila koštěte a začala zametat ustřížené konečky světlehnědých vlasů.

Lennox zachoval kamennou tvář. Alea se ale domnívala, že se mu Tessina poznámka ani trochu nelíbila. Tess totiž Aleu před nějakou dobou políbila. Později sice řekla, že to bylo „omylem“ a že city, které k Alee chovala, jsou již minulostí, ale Alea si nebyla jistá, zda to tak skutečně je. A Lennox také ne. Bylo i období, kdy byl docela žárlivý a hodně nejistý. Pro Aleu bylo ale přátelství s Tess velmi důležité, takže se všichni opravdu snažili vyrovnat se s touto situací tak rozumně, jak to bylo jenom možné. Lennox a Tess sice ani teď nespojuje hluboké přátelství, ale už se k sobě zase chovají zcela normálně. Alespoň se o to tedy snaží. Když Tess uklouzne něco podobného jako právě teď, není to pro Lennox zcela jistě jednoduché, ale nedá na sobě nic znát.

Tess změnila téma: „Viděla jsem dobře?“ zeptala se. „Byl na palubě skřítek?“ Zjevně si všimla McDonnahalla velkým oknem z kapitánského můstku.

„Ano!“ Alea všem řekla o nepovedeném hrůzném přepadení Klabautermana a zároveň jim promluvila do svědomí: Musejí být tišší, nebo by mohli být i přes maskování objeveni!

Zatímco mluvila, objevil se najednou lehký vánek. Přišel nenápadně a šeptavě jí proběhl vlasy. Členové Alfa cru se na sebe rozrušeně podívali.

„Severozápadní vítr!“ vyhrkla rozrušeně Tess.

„Napnout plachty!“ zahřímal Ben svým kapitánským hlasem a odpovídajícími posunky vydal rozkazy. „Taurus, Draco – kosatka. Scorpio, Aquarius – hlavní plachta.“

„Jasně, jasně, kapitáne!“ zvolali jednohlasně a rozeběhli se. Alea s Lennoxem vytáhli hlavní plachtu na stožár, o chvíli později následovala kosatka. Ben se zatím staral o to, aby plachetnice dobře stoupala po větru. Každý věděl přesně, co má dělat, a dohromady fungovali jako dokonale vyladěný hodinový stroj.

Jakmile byly plachty napnuty, nastavila Alea obličej větru. Pokud bude dostatečně silný, donese jejich loď již za chvíli na Oye-Plage.

Ben, Tess a Sammy došli k Alee a Lennoxovi ke stožáru a společně zvedli hlavy k vybouleným plachtám *Crucis*. Jejich stará, bouřemi ošlehaná loď uháněla s pyšně napnutými plachtami na jih. Alfa cru plachtili dále. Stále byli plni odhodlání. Stále byli neporaženi.

Alea natáhla ruku doprostřed. Jeden po druhém pokládali svoji ruku na tu její a nad vlnami proti větru se kanálem nespoutanou silou nesl pokřik jejich party: „Alfa cru!“

The title 'Bezvětrí' is written in a large, elegant, black cursive font. The letter 'B' is particularly large and decorative, with a sailboat's mast and sail integrated into its structure. The rest of the title 'ezvětrí' follows in a similar cursive style. The entire title is set against a white background.

Vítr zmizel stejně rychle, jako se objevil. Utichl již po deseti minutách a hrdě se dmoucí plachty *Crucis* teď visely splasklé jako sušící se košile na prádelní šnůře.

„*Merde*,“ zaklela Tess francouzsky a Alea si povzdychla: „To snad ani nemůže být pravda...“

„Vidíte to všechno hned moc černě, vy dvě pesimistky!“ zvolal Sammy. „Však on se vítr zase objeví. Předpověď na odpoledne hlásí sílu větru pět!“ Zářivě se na ně usmál a odhalil tak svoji skvostnou mezeru mezi zuby. „Řekl bych: Počkejme a věnujme se deníku dobrodruha!“

Rychlým pohybem čmajznul Sammy Benovi mobil z náprsní kapsy jeho košile. Tess obrátila oči v sloup. Sammy strašně rád zachycoval jejich zážitky v podobě hlasových záznamů – pro neznámý svět poté, který se možná bude a možná také nebude zajímat o pět dětí, které se nesnaží o nic menšího než zachránit světová vodstva.

Když Sammy spustil novou nahrávku, Tess hlasitě zasténala, což ale šíleného reportéra rozhodně neodradilo. „Sammyho deník dobrodruha, jedenáctého srpna, záznam

padesát čtyři. Teprve včera Alfa cru znovu unikli doktoru Orionovi. Dábelský doktor vpadl na první setkání Alfy cru s přeživšími mořskými dětmi. Alea Aquarius a její přátelé toto setkání toužebně očekávali. Sotva se ale Alea splnil sen a setkala se s deseti dalšími mořskými dětmi, kterým vysvětlovala, kým vlastně jsou, objevili se Orionovi lidé. Po dramatickém legendárním útěku z Brugg se hrdinské posádce Alfa cru tak tak podařilo dostat zpět na *Crucis*. Těžko by to ale zvládli bez pomoci temného a tajemstvím opředeného muže...“

„Nebyl to jenom *on*, kdo nám pomohl!“ přerušil ho Ben. „Bez Aleiny mamky a bez Isly bychom to za vodo- pádem vůbec nezvládli.“

Alea přikývla. Její matka svým bojovým uměním zařídila, že vůbec měli možnost utéct. A Isla, statná dívka z kmene statkářů Zalti, Nelani více než podpořila.

Sammy zastavil nahrávání. „Když do toho budete neustále žvanit, nikdy to nenahraju! Všemi těmi poznámkami jste totálně zkazili už poslední nahrávku.“ Sotva brblající Sammy nahrávku smazal a začal znovu, Tess ho přerušila.

„Už s tím hrdinským nesmyslem přestaň!“ utrhla se na Sammyho, sebrala mu mobil a dala ho zpátky do náprsní kapsy Benovy košile. „My nejsme žádní hrdinové, prostě máme jenom štěstí. Nic víc!“

„To, že máme pořád tolik štěstí, to je osud!“ vysvětlil jí Sammy zcela klidně a přikývl, jako by chtěl souhlasit sám se sebou.

„Kdybychom byli opravdu děti štěstěny, tak by nás Orion včera nevystopoval...“, řekla Alea a podívala se na Bena, protože doufala, že ji podpoří.

Ben je ale vůbec neposlouchal, zasmušilým pohledem pozoroval jasně modrou oblohu, po které se honilo pouze několik nadýchaných mráčků. „Nevypadá to, že by se chtěl vítr brzy vrátit,“ zamumlal. „Stojíme na místě.“

Alea zasténala. „Nemůžeme jet na motor?“ zeptala se, přestože věděla, jak je palivo drahé. Chtěla se ale co možná nejrychleji dostat k Nelani a zdálo se, že se vítr nějak nemůže rozhodnout, jestli jí s tím pomůže, nebo ne.

Ben zavrtěl hlavou. „Nádrž je v podstatě prázdná a nemáme téměř žádné peníze. Navíc by bylo nebezpečné tankovat.“ Nemusel to dále vysvětlovat, protože bylo naprosto jasné, co má na mysli. Muži doktora Oriona mohli být všude.

Alee zklamaně poklesla ramena. „Moje máma je už ale určitě na Oye-Plage!“

„Je mi to líto,“ odpověděl Ben, „musíme počkat na vítr, a jestli se dnes odpoledne objeví, to opravdu těžko říct.“ Soucitně se na Aleu podíval. „Dokážu si představit, jak moc se těšíš na další setkání se svojí mámou a na to, že se s ní konečně pořádně seznámíš, ale...“

Mluvil dále, ale Alee se zatoulaly myšlenky jinam. Ben měl pravdu. Od té doby, co věděla, že Nelani přežila, byla naplněna štěstím a nemohla se dočkat dalšího setkání. Zajímavé bylo, že se jí také více než kdy jindy stýskalo

po pěstounce Marianne. Bez ohledu na to, jak dobře si bude Alea s Nelani rozumět – Marianne byla ta, kdo ji vychoval a celé dětství se o ni láskyplně staral.

Alee se udělal knedlík v krku. Již několik dní se jí nepodařilo Marianne zastihnout na mobilu, což bylo velmi znepokojující. Před několika týdny měla totiž její pěstounka infarkt a od té doby ležela v nemocnici. Zhoršil se snad její stav? Proč nezvedá mobil? Alea by jí tak ráda řekla, že našla Nelani! Marianne se určitě bude radovat s ní.

„... a i když je to neuvěřitelné a skvělé, stejně nesmíme podstupovat žádné zbytečné riziko,“ zakončil Ben své kázání, ze kterého Alea zaslechla pouze útržky.

Lennox, který se zdál být také ponořen ve svých myšlenkách, nyní řekl: „Aleo, raději se nepoddávej žádným rodinným fantaziím, Keblarr byl také zklamání... tedy alespoň na začátku.“

Alea přikývla. Lennox měl pravdu.

„To je ale blbost!“ protestoval Sammy. „Radostné očekávání je tou nejlepší radostí! Vždycky. A zvláště, když je potom člověk zklamaný!“

„Co?“ zeptala se Tess.

Sammy vysvětlil: „Když se na něco těšíte a ono to potom nakonec dopadne špatně, měli jste alespoň tu první radost z očekávání. A to je přece lepší než nic!“

Alea znovu přikývla. Sammy měl zase pravdu.

Ben celou diskusi ukončil mávnutím ruky. „Každopádně nejsi, Aleo, jediná, kdo chce Nelani najít tak rychle,

jak je to jenom možné. Tvoje máma ví určitě spoustu věcí, které mohou pomoci nám všem.“

Alea souhlasně zamručela. „Ano, to by byla opravdu úleva, nemuset všechny informace o mořském světě neustále shánět tak pracně.“

„Možná bude mít Nelani nějaký nápad, jak zastavit Oriona,“ řekla Tess. „To je přece stále ještě náš plán. Je to tak? Porazit doktora Oriona a zničit jeho skupinu grece-rů.“ V obličejích měla najednou strach. „Jinak bychom se před ním museli schovávat celý zbytek života.“

„Ano, ale nejenom proto,“ odpověděla Alea. „Dalším důvodem je, že jsou na tom oceány mnohem hůř, než si většina suchozemců myslí.“

„Za to, že jsou na tom tak špatně, si mohou suchozemci sami!“ namítl Lennox.

Lennoxova poznámka Aleu nepřekvapila. Nevěřil, že za obrovskou produkci odpadků může nevědomost suchozemců. Podle něj to spíš byl jejich nezáměr o důsledky vlastního chování.

„Možná se nám s mojí mámou konečně podaří vymyslet nějaký konkrétní plán,“ řekla Alea. „Někdy mi připadá, že jsme až doposud byli spíše ve vleku událostí.“

„Jak to myslíš?“ zjišťoval Sammy.

„Většinou jsme jenom improvizovali,“ vysvětlovala Alea svůj pocit, že je na čase udělat více, než jen řešit akutní situace, které právě nastanou. „Musíme něco dělat sami – musíme jednat! – místo abychom pouze na něco reagovali.“

„To jsou velká slova, Sněhurko!“ zvolal Sammy. „Můžeš to zopakovat, abych si to mohl nahrát?“

Alea odmítavě mávla rukou, protože její mysl se najednou projasnila a uspořádala změť různých informací do jasného seznamu. „Zaprvé...“, řekla pevným hlasem, zatímco jí Sammy držel před nosem Benův mobil. „Co můžeme podniknout proti Orionovi?“ začala soustředěně. „Zadruhé, jak můžeme přimět suchozemce, aby produkovali méně odpadků a více se starali o moře?“ Najednou se jí před očima objevil obraz – zraněná třpytivě modrá magická bytost s obrovskými jantarovými očima, které dala Alea slib. „Slíbili jsme Safíru Ostrozrakovi, kterého zranila nevybuchlá bomba z války, že suchozemcům jasně vysvětlíme, co všechno svým chováním způsobují.“

„A máš pro zaprvé a zadruhé nějaké konkrétní návrhy?“ zeptala se Tess a tón jejího hlasu byl chvílemi plný odhodlání a chvílemi spíše zoufalý. „Co nás pět zmůže proti Orionovi a jeho lidem? A jak můžeme přimět sedm miliard lidí, aby začali myslet jinak? *Mořští rytíři* to přece zkoušejí již roky!“

Alea pokyvovala hlavou sem a tam. *Mořští rytíři* byli skutečně velký a dobře organizovaný spolek na ochranu moří s milióny členů na celém světě. A zdaleka nebyli jediní! Existuje bezpočet aktivistů a organizací, které se již celá desetiletí snaží lidi probudit a něco změnit. Když to až doteď nedokázali, jak by se to mohlo povést Alfa cru? Alea pochopila, že jí tato myšlenka nepomůže,

takže ji rychle odsunula stranou. „Nějaký způsob existuje, jenom ho musíme najít.“

„Ano, nějaký musí existovat,“ souhlasil s ní Sammy. „Nejsi pro nic za nic Elvarion poslední generace!“ Jeho hnědé oči se rozzářily. „Legendy a proroctví říkají, že dokážeš obrátit běh věcí a zachránit oceány před zánikem. Takže nějaká cesta existuje. Jinak by to celé byl nesmysl.“

Lennox zamyšleně pozoroval vlny. „Pokud se moře nestanou zase dobře obyvatelným místem, nemá ani cenu, abychom se snažili pomořský svět zachránit.“

„Čímž se dostáváme k bodu tři,“ vzala si Alea ihned zpátky slovo. „Jak získáme protilátku?“ Doktor Orion na základě její krve vyrobil protilátku proti viru. Samozřejmě ale neměl v plánu ji použít. Koneckonců to byl právě on, kdo před jedenácti lety nebezpečný virus vyrobil a zamořil jím veškerá moře. „Pokud bychom měli protilátku, mohli bychom ji dát přeživším dětem,“ přemýšlela Alea nahlas. „A ty by se k nám potom mohly přidat v boji proti Orionovi. Moře už by pro ně nebylo nebezpečné.“

„A až nad doktorem Orionem zvítězíme, můžeš s ostatními mořskými dětmi postavit husté nové město na mořském dně, Sněhurko!“ fantazíroval Sammy. „Ale... moment! Tess, Ben a já bychom tam nemohli být s vámi!“ Zdálo se, že mu právě došlo, že by v takovém scénáři neměl žádnou roli, protože neumí dýchat pod vodou.

„Ani já ne,“ řekl Lennox a v jeho hlase byla jasně slyšet frustrace z toho, že je pouze napůl mořský člověk a nemá žábry a plovací blány.

Sammy zvedl ukazováček. „Nebud' hned pesimista, válečníku!“ Zamyšleně se podrbl na hlavě. „Hm... něco už nás napadne. Určitě. Jednoho dne bude všech nás pět bydlet na mořském dně. Tenhle příběh bude mít pompézní happy end, cítím to v kostech!“

Tess znovu otočila oči v sloup.

„Jedno po druhém!“ vstoupil do diskuse Ben. „Nejprve musíme dostat mořské děti na naši stranu. Ne, nejdříve si s nimi musíme hlavně promluvit! Včerejší setkání bylo, Aleo, strašně krátké, takže jsi jim vlastně nezvládla říci nic jiného, než že jsou mořské děti. Měli bychom se všemi uspořádat videokonferenci.“

Videokonference byla Lennoxův nápad. Díky ní by se mohlo spojit všech sto tři mořských dětí, které se Alfa cru díky písni *Za vodopádem* přihlásily – a ne pouze těch deset, které zvládly dojet do Brugg.

Benn se podíval na Lennox. „Je všechno připraveno?“

Lennox souhlasně přikývl. Již včera večer odstranil všechny technické překážky a znovu se tedy ukázalo, jak jsou pro Alfa cru Lennoxovy počítačové dovednosti důležité. Dříve než se přidal ke *Crucis*, žil Lennox sice několik měsíců na ulici v Amsterdamu, kde neměl ani počítač, ani mobil, ale předtím, když ještě žil doma se svým otcem alkoholikem, se často uzavíral do svého počítačového světa, kde se toho

hodně naučil, a teď to mohl užít. „Všechny mořské děti jsou informované,“ řekl Lennox. „Musím jim jenom ještě napsat e-mail, kdy přesně se bude konference konat.“

„Měli bychom to udělat co nejrychleji,“ navrhl Ben. „Než nám do toho zase něco přijde.“

„Hm,“ zamumlala Alea ne úplně přesvědčivě. Myšlenka na videokonferenci ji znervózňovala, protože to byla právě ona, kdo bude s mořskými dětmi mluvit. Byla sice Elvarion, takže zrozená k vedení, ale přesto se jí při myšlence, že bude hovořit k více než stovce lidí, podlomila kolena – alespoň tedy tehdy, když nebyla v elvarionském modu, což bylo právě teď. „Dobře. Dnes večer v šest,“ odpověděla a snažila se myslet na to, že jedním z dětí, které se dnes připojí, by mohla být Anthea.

„Jasně,“ odpověděl Lennox. „Napíšu mořským dětem. Mezitím jich ještě čtrnáct přibylo.“

„Takže jich je sto sedmnáct?“ zahvívá Tess slabě.

„Paráda!“ radoval se Sammy. „To bychom měli oslavit sušenkami. Celou hromadou těch nejlepších sušenek od nejlepší pekařky sušenek!“ Nasadil svůj okouzující čtveřácký úsměv. „Nutně nějaké potřebuji. Jinak...“

„... umřeš, až budeš úplně mrtvý,“ doplnila Alea se smíchem větu. „Dobře, tak já –“

Než mohla pokračovat, ozval se vysoký nadávající hlas. „No to snad ani nemůže být pravda! Tady jsou na palubě suchozemci!“ Klabafterman McDonnahall stál se zařátými pěstmi u zábradlí. „Mořské děti se nekamarádí se

suchozemci!“ Naštvaně ukázal prstem na Aleu a potom na Lennox. „Skutečné mořské děti nechodí na suchozemskou loď a už vůbec se dobrovolně neukazují v suchozemském světě!“ vybafl. „Ty děláš špatně všechno, co vůbec špatně udělat jde. Špatná mořská holko!“ Vyčítavě potřásl hlavou. „Strašlivě špatná mořská holko!“

Alea povytáhla obočí.

Skřítek teď namířil prstem na Lennox. „A ty nejsi o nic lepší. Špatný Oblivion! Strašně špatný Oblivion!“

Zdalo se, že chce Lennox něco říct, ale skřítek ho nechal. „Udělej, kluku, alespoň jednu věc dobře!“ dožadoval se. „Dělej svoji práci a nechej ty tři suchozemské kreatury zapomenout, že jsem tady byl.“ S těmi slovy skočil McDonnahall zpátky do vody a Alea se divila, že po něm na palubě nezůstal doutnající oblak zloby.

Společný výlet

Lennox stál se zkříženýma rukama u zábradlí. Zatímco Ben šel na kapitánský můstek a Tess se snažila přimět Sammyho k mytí nádobí, došla Alea k Lennoxovi. „McDonnahall se snadno rozruší...“

Lennox měl na čele mezi obočím hlubokou vrásku. „Skřítek zcela jasně předpokládá, že nechám Bena, Sammyho a Tess všechno zapomenout!“ Jako Oblivion měl Lennox schopnost ukrást suchozemcům jejich vzpomínky.

„Udělat to těm třem samozřejmě nepřichází v úvahu,“ odpověděla Alea. Sammy, Tess a Ben toho věděli o mořském světě stejně hodně – nebo stejně málo – jako Lennox a ona, a na tom se nic měnit nebude.

Byli parta, ve které každý důvěřoval každému.

Zdálo se, že to Lennox vidí stejně. „Samozřejmě ne,“ řekl a ještě dodal: „McDonnahall byl pěkně našťvaný.“

„Je to prostě normální magická bytost a ty mají vůči suchozemcům obrovské předsudky a skřítek prostě nechce, abys na něj –“

Lennox ji přerušil. „A není na těch předsudcích něco pravdy? Nemyslím tedy Bena, Sammyho a... Tess. Nejsou ale ostatní suchozemci skutečně tak hrozní jako pověst, která je předchází?“

Dříve než zareagovala, si Alea svoji odpověď dobře promyslela. Věděla, jak zahořklý Lennox je. Mohl za to nejen jeho násilnický otec. Ve škole musel Lennox maskovat své oblivionské schopnosti, a byl tak vždy vyčleněn z jakékoliv skupiny. Členové Alfa cru byli první skuteční kamarádi, které kdy měl. „Ty máš s lidmi hodně špatných zkušeností...“

„Se suchozemci,“ opravil ji.

„Ano. Přesto ale zůstáváš napůl jedním z nich,“ dodala Alea jemně.

Lennox si odfrkl, jako kdyby tou suchozemskou částí sebe samého pohrdal.

„To je ale přece naopak něco dobrého!“ dodala rychle. „Copak si už nepamatuješ, co řekl Tasfar? Nastane změna doby a moře a pevnina se znovu sblíží. Suchozemci a mořští lidé si podají ruce!“ Pronikavě se na Lennoxě zadívala. „To je cíl. Na tom pracujeme!“ V myšlenkách to představovalo na jejím seznamu *začtvrté*.

„Já vím,“ bránil se Lennox. „Od té ropné katastrofy je pro mě stále těžší věřit, že suchozemci budou schopni někdy myslet i na něco jiného než sami na sebe a na svůj zisk.“

Alea věděla moc dobře, co má na mysli. Přesto ale zavrtila hlavou. „V Refviksandenu byly stovky lidí a všichni po

katastrofě čistili písek! Dřeli se tam s námi dnem i nocí, odstraňovali ropu a tahali pytle s pískem! Všichni chtěli pomoci přírodě. Bez jakékoliv touhy po zisku.“

Lennox si prohrábl prsty svoje tmavé vlasy. „Jo, to jo...“

„Jsou různé typy lidí. Dobří, špatní a něco mezi. Jak mezi suchozemci, tak i mezi mořskými lidmi.“

Lennox na to nic neodpověděl, s upřeným výrazem se díval na moře. Alea se také poddala toku svých myšlenek.

Po chvíli ticho přerušil vzdálený hlas, který patřil Žmolce. Žmolka Vozka, tulení holka, která se před nedávnem stala oficiálním členem Alfa cru. Přesněji řečeno se jednalo o velmi mladého tuleně kroužkovaného, skoro ještě miminko, takže dokázalo mečet jako koza. Přesně to teď dělala a ten zvláštní a důvěrně známý zvuk se k nim nesl na vlnách. Žmolka hledala maskovanou *Crucis*. Hledala Sammyho.

„Jsme tady!“ Sammy stál na zádi u zábradlí a vyndával píšťalku. Píšťalka byla magickým předmětem, který mořští lidé používali k přivolání vlastního tuleně. Tato zvířata dříve často patřila k rodině – jako psi u suchozemců – a byla nedílnou součástí jejich každodenního života.

Sammy na píšťalku silně zapískal a ozval se velmi vysoký zvuk. „Jsem tak rád, že tuhle věc mám!“ Se zářivým úsměvem se podíval na Aleu. To ona mu píšťalku darovala a naštěstí fungovala i u něj. Jinak by Sammy – jako už tolikrát – začal vykřikovat „diskrimisofikace!“, když

u něj magické věci nefungovaly, protože je suchozemec. U píšťalky je to ale jinak. Když na ni zapíská, píšťalka přivede tuleň přímo k němu.

Ani ne za minutu se ve vodě přímo před nimi vynořila hlava s černýma knoflíkovými očima. Žmolka byla tady. Zamečela svým kozím hláskem směrem, kde zhruba tušila loď.

Sammy zakřičel: „Huhú!“ a uháněl k *výtahu*, ke starému rybářskému koši na laně, pomocí kterého tuleň spouštěli a zase vytahovali.

Jakmile byl malý tuleň nahoře, Sammy ho okamžitě vytáhl z koše a přivinul ho k sobě. „Ty moje malá Žmolko, nejlepší Žmolko, absolutně nejmilejší Žmolečko!“ Mezi vyznáními lásky ji mlaskavě pusinkoval. Alea a ostatní si na to už zvykli. Sammy byl zamilovaný. „Nechápejte mě špatně,“ volal již také směrem k Alee a Lennoxovi. „Já jsem zamilovaný do vás všech! Ale do Žmolky zrovna teď ze všech nejvíc.“ S láskou se díval na skrz naskrz mokré zvíře, které v jeho náručí vypadalo moc spokojeně.

Také Alea byla spokojená. Podle mytologického významu jména party jim Žmolka přinese štěstí. Alea byla tedy vždy ráda, když se tuleň vrátil na palubu. A právě dnes by trochu štěstí navíc potřebovali. Sotva na to pomyslela, opět měla ten divně nepřijemný pocit. Nervózně si zastrčila pramen svých dlouhých vlasů za ucho.

Lennox ji pozoroval. „Jsi nesvá kvůli videokonferenci?“

„Jo, mám... strach,“ přiznala a nervózně si škrábala mořské jizvy. „Co přesně bych měla mořským dětem říct? Je toho tolik, co sama nevím...“

„Řekni jim, na co jsme zatím přišli. Nejlepší bude, pokud zcela otevřeně přiznáš, že toho ještě hodně nevíme...“ Lennox chvíli přemýšlel a potom se na ni podíval, jako kdyby dostal nějaký nápad. „Co kdybychom si před konferencí udělali výlet do moře? Mohli bychom najít hledačku Týnku a poprosit ji, aby nás dovedla k někomu, kdo by nám zodpověděl další otázky o mořském světě.“

„Ano!“ Alea byla okamžitě totálně nadšená. „To je úžasný nápad!“ Výlet do vody jí pomůže překonat nervozitu a třeba skutečně přijdou na něco, co již dávno chtěli vědět. Navíc se Alea těšila, že by mohli být při potápění s Lennoxem chvíli sami. Byla s ním ráda ve vodě a navíc tam potřebovala jeho ochranu. Stále se totiž ještě nenaučila správně putovat s velrybami. Jakmile zaslechne jejich volání, je jimi magicky přitahována a nedokáže odolat nutkání s nimi plavat. Zatím přitom vždy upadla do velrybího opojení a zcela nad sebou ztratila kontrolu. Kdyby nebyla zachráněna, mohla by zemřít. Proto ještě nemůže sama do vody. Naštěstí ji ale Lennox vždy velmi nadšeně doprovází.

„Vy jdete do moře?“ Sammy k nim přišel, na ruce s malým tuleněm, jehož zadek visel hluboko dolů, protože ho Sammy zjevně už téměř neunesl. „Rozhodně nejdete na výlet beze mě!“

„No jasně přece. Ne. Jasně že ne bez tebe!“ Alea se musela smát. Jak ji mohlo vůbec napadnout, že by si Sammy nechal tuhle příležitost ujít?

„Žmolka půjde taky s námi!“ doplnil ještě důrazně Sammy. „Kdyby potřebovala kyslík, dám jí ho ze svojí lahve.“

Lennox mlaskl jazykem. „To je opravdová láska.“

„Přesně tak. Nejlepší láska!“ potvrdil Sammy a Alea se zdálo, jako kdyby viděla v jeho očích srdíčka.

„Domluveno,“ řekla Alea. „Za deset minut!“

Rychle se hnala do podpalubí, proběhla kolem kuchyňského koutu, skrz útulný salon až do holčičí kajuty, o které se dělila s Tess. Sundala si suchozemské oblečení a vklouzla do svého tyrkysového flexu – magických plavek, které v chladu zateplují a v horku ochlazují.

Tess vešla dveřmi. „Já... hm, tedy, taky bych s vámi ráda na výlet,“ řekla a zjevně se snažila působit naprosto v klidu a zase ne moc rázně. „Když berete Draca...“

„... vezmeme samozřejmě rádi i tebe,“ odvětila Alea a bylo rozhodnuto.

Ben bude ale muset zůstat na palubě. Na kanále byl velký provoz, a přestože bylo bezvětří, musel vždy někdo stát u kormidla, aby v případě nutnosti nahodil motor a vyhnul se ostatním lodím. Navíc měli pouze tři lahve s kyslíkem a Lennox také jednu potřeboval. Dokázal sice zadržet dech mnohem déle než normální suchozemci, ale na delší výpravu to nestačilo.

Za chvíli byli připraveni. Lennox, Tess a Sammy měli na sobě kompletní potápěčskou výstroj a postávali u zábradlí. Alea jim dala znamení a všichni se po zádech přes hlavu překulili do vody. Žmolka už byla ve vodě a rozrušeně vyřvávala.

Alea ještě rychle poprosila Bena, aby později spustil na vodu člun. Pokud bude na laně, bude na rozdíl od maskované *Crucis* viditelný a oni tak podle něj najdou i loď.

Ben to měl samozřejmě v plánu udělat. V poslední době sice působil z určitého konkrétního důvodu často trochu smutně a nepřítomně, ale stejně jako dříve dělal všechno, co obvykle kapitáni dělávají, a bylo na něj absolutní spolehnutí.

Alea se na Bena usmála a skočila za ostatními.

Proměna nastala rychle, mnohem rychleji než poprvé. Tenkrát se nejprve proměnila barva její kůže na zelenkavě třpytivou, potom se její oči dostaly do kočičího modu, což Alee umožňovalo vidět i na temném mořském dně stejně, jako kdyby byla na denním světle. Teprve potom se strupy za ušima změnily v žábry a jizvy na prstech u nohou a rukou na plovací blány. Teď už se celá proměna děje najednou, během mrknutí oka, a celý proces již navíc Aleino tělo nijak nezatěžuje. Naopak, Alea milovala být obklopená vodou a byla zcela ve svém živlu. Tady dole mohla navíc většinou *dobře* dýchat.

Teď byla voda ale zakalená a na žábkách ji cítila jako starou a opotřebovanou. Alea nakrčila nos. Kanál nebyl

ani před zamořením ropou příliš čistý a zdravý, ale teď byl v horším stavu než kdykoliv předtím.

Alea se tím ale rozhodně nechtěla nechat zastavit. Však ono to půjde. Lennox, Tess, Sammy a Žmolka se shromáždili kolem ní a s očekáváním se na ni dívali.

Alea nahlas zakřičela do mořských dálav: „Hledačko Týnko, přijď sem k nám a kouzlem pomoz nám!“ Tuto přivolávací frázi našla v odborné knize o Týnkách schované v mušli. Bylo tam ještě mnoho dalších zajímavých věcí, které Alea až doposud dělala špatně, na což Týnky často reagovaly poněkud rozladěně. Dnes chtěla Alea udělat všechno správně. Zopakovala frázi do všech směrů.

Už za několik okamžiků si všimli hledačky Týnky, která se k nim soustředěně blížila – sněhově bílý korálový stromek s jemně fialovými puntíky. Týnka měla místo rukou tenké větvičky, kterými pohybovala jako chobotnice a na kterých byly stovky očí, kterým neunikl ani ten nejmenší detail vodního světa. „Přišla jsem,“ zazvonila Týnka vysokým hláskem, když k nim dorazila. Potom se s očekáváním zadívala na Aleu.

Alea již věděla, na co Týnky v tomto okamžiku čekají. „Jsem Alea Aquarius,“ představila se spořádaně. „Jak se jmenuješ ty?“

„Já se jmenuji Finni Fonfonfituti,“ odpověděla magická bytost. „Můžeš mi ale říkat Finni,“ dodala naštěstí.

Alea zdvořile přikývla. „Toto je mé přání, Finni: Najezni pro nás něco nebo někoho, kdo by nám dokázal

odpovědět na otázky ohledně zaniklé civilizace mořských lidí.“

Bez jakýchkoliv okolků přešla Týnka do strnulého přenosu – její ručičky pomalu kroužily na místě a ona sama se propojovala s vodní sítí svých sester, čímž si zpřístupnila obrovské množství informací.

Alea věděla, že jakmile si Týnka vytvoří hledací plán, vyrazí obrovským tempem vpřed. Pro Tess a Sammyho to znamenalo, že se musejí chytit Aley a Lennox, protože oni dva dokázali plavat nejrychleji.

O chvíli později Týnka dodumala. „Následujte mě!“ vypískla a dala ručičky před sebe. Ty se začaly otáčet jako vrtule vrtulníku a vzápětí magická bytost vystřelila vpřed.

Alea s Lennoxem za sebou táhli Tess a Sammyho, hned za nimi plavala rychle Žmolka. Hledačka Týnka mířila velkou rychlostí do hlubin a Alea i ostatní se museli hodně snažit, aby jí stačili.

Cestou se museli neustále vyhýbat odpadkům – plastovým kelímkům, pytlíkům a mnoha dalším předmětům suchozemského světa, které se vznášely ve vodě a znesnadňovaly postup vpřed. Po nějaké době ale konečně dorazili na mořské dno. Hledačka Týnka se pátravě pohybovala nad písčným dnem.

Zdálo se, že Sammy také něco hledá, každou chvíli rýpnul do bahna a nakonec vytáhl malou mušli.

„Skvělý nápad!“ zvolala Alea a sama se začala poohlížet po mušlích. Koneckonců se v každé z nich může

schovávat kniha! Vzápětí jí do oka padla jedna krásně velká. Zvedla ji a zastrčila Lennoxovi do kapsy, protože její flex bohužel žádné kapsy neměl.

Sammy právě zvedl neonově červenou tkaničku. O chvíli později zase hezký oblázek. Sammy byl vášnivý sběratel a pro tkaničky a krásné kamínky měl slabost stejně jako pro vlákna, žmolky, nitky, chuchvalce a chuchlůvky.

Týnka stále ještě horlivě plavala před nimi. Potom se najednou zastavila. Mlčky ještě jednou zakroužila ručičkama, jako kdyby si chtěla informace ověřit. Potom vypískla: „Našla jsem, co jste hledali.“

„Skutečně?“ Alea se rozhlédla kolem sebe. Kromě písku a odpadků nic dalšího neviděla. Je možné, že se tady nachází něco zamaskovaného?

„Jsem hledačka Týnka,“ zazvonila ihned magická bytost. „Já hledám.“

Alea si vzpomněla na rituální větu, kterou je nutné říct na konci hledání: „Jsem velrybí Poutnice. Hledala jsem a ty jsi našla.“

Zjevně spokojená Týnka přikývla a vyrazila pryč.

„Díky!“ zavolala za ní ještě Alea, ale magická bytost už zmizela v mléčně zbarvené vodě.

Lennox se pátravě otáčel kolem své vlastní osy. Potom si sundal z obličeje masku a zvolal hajarou: „Tito dva suchozemci jsou naši přátelé. Zvedněte se, mistři maskování!“ Lennox teprve nedávno přišel na to, že dokáže mluvit pod vodou. Sice ne moc dobře a moc dlouho,

protože to spotřebovávalo velké množství kyslíku, ale pár vět zvládl. A ty se teď setkaly s úspěchem.

Před jejich očima se objevily stovky ropušnic. Tisíce. Jako hejno ptáků se zvedly nahoru a odhalily to, co předtím maskovaly.

Alee začalo v hrudi tlouct srdce tak rychle, až musela zalapat po dechu.

Před nimi se rozkládalo gigantické podvodní město.

Alee se zdálo, že se jí rozskočí srdce. Tak dlouho si přála najít ještě jednu podvodní město! Rozrušeně se podívala na Lennox. Oči se mu fascinovaně leskly a vypadalo to, že i Tess a Sammy se nemohou dočkat, až proplují velkou bránou do města. Na bráně bylo majestátními písmeny napsáno: *Suun Amuun*.

„Na co čekáme?“ Alea plavala rychlými pohyby nohou. Ostatní proklouzli městskou bránou hned za ní.

Někde v Suun Amuunu existuje něco nebo někdo s odpovědmi. Týnka ale zjevně věřila, že dále si již poradí sami. Alea rozhodně neměla nic proti tomu, aby se tu, dříve než dorazí k cíli, ještě trochu porozhlédli. Zvědavě se podívala kolem sebe. Vysoké budovy byly překrásné a důstojné stavby. Věže, cimbuří, vlnité lucerny, půlkruhová okna a dveře společně se zdobenými fasádami vzbuzovaly dojem láskyplně utvořeného nádherného světa. Město bylo tvořeno mnoha úrovněmi hrdě se tyčícími do výšky, které byly přerušované terasami a balkony.

Mořští lidé byli asi velmi společenští. Všude byla vidět křesla a židle s pásy, často uspořádané do kruhu, jako kdyby lidé rádi sedávali pohromadě ve skupinách.

S údivem se procházeli ulicemi. Žmolka se držela těsně u Sammyho a zdálo se, že ještě nepotřebuje kyslík. Alea věděla, že tuleni dokáží zadržet dech až na třicet minut, takže měli ještě čas.

Lennox právě plaval ke zdi, na které zjevně něco objevil. Alea kromě několika rozdrolených míst nic neviděla. Když se ale více přiblížila, všimla si na kameni něčeho zvláštního: otisků zubů. Vypadalo to, jako by někdo zeď okusoval. Lennox s Aleou si vyměnili pohledy. Ani Lennox nevěděl, co si o tom má myslet. Sammy poklepal Aleu na paži. Pohledem sledovala jeho namířený prst ukazující na něco jako památník stojící před velkou budovou. Byl to...

Doplavala až k němu. Byla to nedokončená socha. Tělo bylo pouze nahrubo vytesané z kamene, ale obličej byl zhotoven s velkou pečlivostí a byl až neuvěřitelně skutečný. Alea tomu nemohla uvěřit. Byl to Orion. Někdo chtěl doktoru Orionovi postavit památník! Na neobroušeném podstavci bylo navíc napsáno něco, co jí dost zahýbalo žlučí: *Doktor Aquilius Orion, zachránce moří*. Mořští lidé netušili, že byl Orion jejich vrahem. Mysleli si, že dělá všechno pro to, aby virus porazil! Sochařka nebo sochař podle všeho stále ještě věřili, že je Orion všechny zachrání.

Lennox do sochy vztekle kopl.

Alea se ale nechtěla nechat myšlenkami na doktora Ori-ona rozptylovat a soustředila se zcela na město. Všechno bylo sice opuštěné a lehce zpustlé, když ale nahlédla do pečlivě zařízených bytů, připadalo jí, jako by mořské lidi ještě cítila. Jako by zde něco z nich zůstalo.

Sammy najednou rozrušeně ukázal před sebe. Alea pochopila, co myslí. Blížili se k velkému náměstí. „Mogwa!“ zvolala potěšeně.

Tess namalovala do vzduchu otazník.

„To je pouť,“ vysvětlila Alea. „Každé větší podvodní město mělo mogwu. Zábava byla v mořském světě považována za velmi důležitou.“

Sammy ukázal zvednutý palec.

Rychle doplávali na náměstí a proplétali se mnoha velkými atrakcemi, labyrinty a stavbami.

Žmolce připadalo očividně zábavné schovávat se do různých mezer a vyskakovat z nich tak, aby ostatní vyděsila. Sammy by asi za normálních okolností vyprskl smíchy, ale s potápěčskou maskou to šlo špatně.

Ani ne za dvě minuty už měla Žmolka náladu na další vtípký. Možná byla prostě jenom celkově dobře naladěná. Když se jako blesk prohnala za sedačkou kolotoče, zavadila o staré držadlo. Ozval se hlasitý skřípot. Alea, která plavala kousek před ostatními, se zastavila. Zvuk byl stále hlasitější. Vzápětí uviděla, jak se celá střecha kolotoče naklání a vypadá, že na ni spadne! Skřípání se změnilo v hrozivý rachot.